

Hledání silné ženy

Nikdo nehledá silnou ženu. Co by to bylo za člověka, kdyby riskoval vlastní důstojnost jenom proto, aby ulovil bobříka odvahy. Sejt do temného sklepa a udělat tam křížek na necky je sice frajeřina, ale vystavit se setkání, během něhož o sobě zjistíš, že jsi „slabinger“ jako nedostatečně vylouhovaný čaj? To je teprve hrůza! Dobrá, zůstává-li člověk dlouho sám jako Bridget Jonesová a ve společnosti kbelíku zmrzliny čučí na telinu, může jej nakonec zaujmout i ostrá agentka, když vyslychá člena teroristické skupiny a jde z ní taková hrůza, že se ten nebožák počurá. Zvlášť vypadá-li jako Kate Mossová.

Ale mít to doma?

Navíc, jak už jsem řekl, silnou ženu najít nelze. Silná žena se zjevuje sama. Jen pomalu se noří z mlhoviny. Jako slunce za úsvitu.

Přesně to se mi stalo.

Vyrazil jsem na koncert slibující písňe mého mládí. Jsem mix silné ženy, svobodné matky sedmdesátých let a vzdáleného otce, jenž byl po rozvodu k mání na návštěvě (když jsem mu přinesl jako dárek harlekýna nebo punčový řez, říkal, že jsem se mu povedl). Asi proto jsem míval pocit nedostatečnosti, jako kdybych napadal na jednu nohu, nemaje kde odkoukat řemeslo muže. Možná i proto jsem zůstal až do dospělého věku víceméně dítětem, co se z pudu sebezáchovy oženilo až ve čtyřiceti. Nikdy toho nezalituju, je to můj život. Moje první žena je fajn člověk a z našeho svazku vzešel syn požehnaného charakteru.

Nevěřím scénám z filmů, v nichž hrdina slaví rozchod, jako že něco končí, něco začíná, a vzduchem vibruje svěží očekávání věcí příštích. V životě neexistuje žádné „rozvedeme, zapaříme“. Pohřební tryzna bývá snazší: Víš, že to jednou muselo nastat, rozloučíš se a život jde dál. Ale rozloučit se uprostřed příběhu s někým, kdo půjde po tvém boku, protože spolu máte syna, to důstojně nelze.

Byl jsem muž s padesátkou na krku a po prvních divokých lekcích střídavé péče jsem fakt nikoho nehledal. Leda sám sebe ve snaze znovu se ukotvit. Vhodné mi k tomu přišly filozofické písňe jako Žlutý pes, kde se zpívá: „Každej z lidí něco má, každej si svůj obojek v kapse hlídá...“ Koukal jsem při nich z okna a přesvědčoval sám sebe, že tam někde venku ještě pořád běží život.

Do toho zazvonil syn, nastal čas týdenní změny. Intenzivní týdeny se střídavkou člověka psychicky zmožou, protože jde o příběh plný nových dovedností, během něhož se nesmí nic stát. Klukovi, myslím. Třeba mu opařit předloktí, když se učíte slévat špagety. Mužem zůstáváš, to ano, ale lovecký instinkt spí zavřený ve skříni s lyžařským vybavením, které musíš klukovi sbalit, než vyrazí na kurz.

Opravdu, toho večera jsem do Lucerna Music Baru nevešel s flintou na holky, ale s pocitem dobře vykonané práce, protože jsem kluka předal a zatím mi ex nevolala a neptala se, kde zůstal penál. Načež jsem se rozhlédl. V dámě opírající se o zrcadlový sloup poblíž baru byste rozhodně nehledali hrdinku této knihy. Nevypadala jako čarodějnice, které slavily ten večer předmájový sabat. Pamatuju si vlasy svázané do drdolu, květinové šaty, pranic se nehodící na rockový koncert, to celé ale podrážely černé martensky. Jedno popíralo druhé, a to mě zaujalo. Zapředl jsem s ní hovor bez bázně